

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐK

Emlékezz!

NEVER

soha, de soha 2

NEVER

fine
selection

COLLEEN HOOVER
és TARRYN FISHER

COLLEEN HOOVER
ÉS TARRYN FISHER

NEVER

soha, de soha 2

NEVER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Írta: Colleen Hoover – Tarryn Fisher
A mű eredeti címe: Never Never Part II
Copyright © 2015 by Colleen Hoover and Tarryn Fisher
All rights reserved.

Fordította: Matyola Melinda
A szöveget gondozta: Kamper Gergely

Cover Designer: Sarah Hansen, Okay Creations,
www.okaycreations.com

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 118 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Réti Attila, Deák Dóri
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Ez a könyv azoknak szól, akik szeretik a jól végződő történeteket,
és akik megbocsátották az első rész befejezését.*

Tarryn tehet róla.

Colleen Hoover

*Ez egy könyv mindazoknak, akik szerint
a happy end és a diétás kóla baromság.
Tarryn Fisher*

LASSAN ELERED AZ ESŐ.

Egy loccsanás itt, egy placcsanás ott. Először csak a szélvédőn, később már az oldalsó ablakokon is. Az esőcseppek, mint ezernyi doboló ujj, ritmustalanul kopognak a kocsim tetején. *Kipp-kopp-kipp-kopp*. A hang már teljesen körülvesz. Olyan, mintha belőlem jönne, és ki akarna törni. Az eső most már elég sűrűn csorog a szélvédőn ahhoz, hogy könnyekre emlékeztető hosszú csíkokká álljon össze, és eltűnjön alul, az üveg mögötti résben. Megpróbálom bekapcsolni az ablaktörlőt, de nincs rajta a gyújtás.

Miért nincs rajta a gyújtás?

Hogy kilássak, a tenyeremmel törlöm le a párát az ablakról, de annyira zuhog, hogy semmit sem tudok kivenni az autó körül.

Hol vagyok?

Megfordulok és hátrapillantok, de nincs ott senki és semmi. Megint előrenézek.

Gondolkozz, gondolkozz, gondolkozz!

Hová tartottam? Biztos bealudtam.

Nem tudom, hol vagyok.

Ki az, akiről nem tudom, hol van?

Én...én... én...

Ki vagyok én?

Roppant egyszerűnek tűnik egyes szám első személyben gondolkodni. De minden egyes gondolatom üres és súlytalan, mert az egyes szám első személy senkihez sem kapcsolódik. Se név, se arc... *Senki* vagyok.

Motorzúgás hangja tereli el a figyelmem, és egy autó lassít mellettem. Ahogy elhúz, víz fröccsen fel a szélvédőre. Látom a hátsó lámpáját, amint beáll elé.

Tolatólámpa.

A szívem a torkomban dobog, reszketnek az ujjaim, lüktet a halántékom. A kocsi tetején a fények életre kelnek. *Piros, kék, piros, kék.* Figyelem, ahogy valaki kiszáll az autóból. Csak a körvonalait tudom kivenni, miközben közelít. Alig mozdítom a nyakam, ahogy elsétál a jobb oldali ajtó mellett. Rajta tartom a szemem, amíg körbe nem ért hozzám.

Kopogás.

Kop-kop-kop.

Megnyomom az indítógombot, hogy ráadjam a gyújtást – *honnán tudom, hogyan kell ezt csinálni?* Letekerem az ablakot.

Egy zsaru.

Segítség, mondanám.

Elfelejtettem, hová indultam.

– Silas?

Megijeszt. Hangosan beszél. Megpróbálja túlkiabálni az eső kopogását.

Mit jelent ez a szó? *Silas*. A zsarú talán francia. Vagy én vagyok Franciaországban, ez pedig egy köszönés. Lehet, hogy vissza kellene köszönnöm?

Megköszörüli a torkát.

– Lerobbant a kocsid? – kérdezi.

Nem francia.

A műszerfalra pillantok. Kényszerítem magam, hogy kinyissam a szám, és megszólaljak. Csak levegő után kapok. Eddig észre sem vettem, hogy visszatartottam a lélegzetemet. Amikor kifújom a levegőt a tüdőmből, hörögve távozik... Kínos. Visszanézek az ablaknál álldogáló rendőrrre.

– Nem – mondom. Megrémít a hangom. Nem ismerem fel.

A zsarú lehajol, és az ölem felé bök az állával.

– Mi az? Azt nézed, merre kéne menned? Eltévedtél?

Lepillantok az ölemben lévő ismeretlen papírhalomra. Áttolom az anyósülésre, nem akarom, hogy a lapok az ölemben legyenek. Megint megrázom fejem.

– Én, hát... én csak...

Telefoncsörgés szakít félbe. Hangos csörgés, a kocsi belsejéből jön. Követem a hangot, felemelem a papírokat az ülésről, hogy előbányásszam alóluk a telefonomat. Megnézem, ki hív. Janette. Nem ismerem.

– Nem parkolhatsz itt az út szélén – mondja a rendőr, és hátralép. Megnyomok egy gombot a telefonon, hogy elnémítsam. – Gyerünk, menj csak vissza a suliba! Nagy meccs lesz este.

Nagy meccs. Suli.

Miért nem tűnik ismerősnek egyik sem?

Biccentek.

– Az esőnek hamarosan csillapodnia kell – teszi hozzá. A kocsi tetejére vág egyet, mintha utamra bocsátana. Ismét bólintok, és az ujjamat az ablakot irányító gombra teszem. – Mondd meg apádnak, hogy foglaljon nekem egy helyet este!

Megint bólintok. *Apám.*

A rendőr egy darabig még néz, mintha nem értené, mi folyik. Végül megrázza a fejét, és visszamegy a kocsijához.

Lesandítok a mobilra. Épp megnyomnék rajta valamit, amikor újra megszólal.

Janette.

Akárki legyen is ez az idegen, nagyon szeretné, hogy valaki felvegye. Végighúszom az ujjamat a képernyőn, és a fülemhez emelem a készüléket.

– Halló?

– Megtaláltad?

Nem ismerem meg a hangot a telefonban. Várom pár másodpercet, hátha beugrik, ki lehet.

– Silas? Hahó!

Ugyanazt mondja, amit a zsarú. *Silas.* Kivéve, hogy Janette úgy mondja, mintha egy név lenne.

Az enyém?

– Mi van? – szólok bele. Semmit sem értek.

– Megtaláltad? – Hangjában félelem bujkál.

Hogy megtaláltam-e? Kit kellene keresnem? Hátrafordulok, és megint ránézek a hátsó ülésre, bár tudom, hogy senki sincs velem a kocsiiban. Visszafordulok. Nem tudom, mit feleljek az imént nekem szegezett kérdésre.

– Hogy megtaláltam-e? – ismétlem meg a kérdést. – És... te megtaláltad?

Janette hangosan felsóhajt.

– Miért hívnálak, ha megtaláltam volna?

Elveszem a készüléket a fülemtől, és ránézek. Kegyetlenül össze vagyok zavarodva. Megint a fülemhez emelem a telefont.

– Nem, nem találtam meg.

Ez a csaj talán a kishúgom. Fiatalnak tűnik a hangja. Az enyémnél fiatalabbnak. Talán elveszett a kutyája, és én most azt kell megkeresem? Lehet, hogy megcsúsztam, és beütöttem a fejem.

– Silas, ez nem vall rá – folytatja Janette. – Nekem elmondaná, ha nem jönne haza, vagy nem akarna a suliban mutatkozni.

Oké, sejtem, hogy nem valami kutyáról van itt szó. Mivel egészen biztos vagyok benne, hogy olyasvalakiről beszélgetünk, aki szemmel láthatólag eltűnt, igencsak kényelmetlenül érzem magam, tekintve, hogy még abban sem vagyok biztos, én ki vagyok. Le kell tennem, mielőtt valami rosszat mondok. Valami gyanúsát.

– Janette, most nem érek rá. Folytatom a keresést.

Kinyomom a mobilt, és a mellettem lévő ülésre teszem. A tekintetem az ölemben lévő papírokra téved. A kezembe veszem őket. A lapok össze vannak kapcsolva, megnézem a legfelsőt. Egy levél az, nekem és valami Charlie nevű srácnak címezték.

Charlie és Silas!

Ha nem tudjátok, miért olvassátok ezt a levelet, akkor mindent elfelejtettetek. Senkit nem ismertek fel, még saját magatokat sem.

Mi a franc? Az első mondat nem az, amire számítottam. Nem tudom, mire számítottam.

Arra kérünk benneteket, hogy ne essetek pánikba, és olvassátok végig a levelünket.

Kissé késő már, hogy ne essek pánikba.

Nem igazán sejtjük, mi történhetett, de attól tartunk, hogy ha nem írjuk le, kezdődik minden előről. Ha viszont mindent összeszedünk, és több helyen is ott hagyjuk, legközelebb felkészültebbek leszünk. A következő oldalakon megtaláltok minden általunk jelenleg ismert információt. Így vagy úgy, de ez talán segít.

Charlie és Silas

Nem lapozok rögtön a következő oldalra. A papírokat az ölembe ejtem, kezembe temetem arcom. Megdörzsölöm. Belenézek a visszapillantó tükörbe, de azonnal el is fordítom a tekintetem, amikor nem ismerem meg a szempárt, ami visszanéz rám.

Ilyen a világon nincs!

Szorosan behunyom a szemem, és az ornyergemet masszírozom. Azt várom, hogy magamhoz térjek. Ez csak egy álom, nekem pedig muszáj felébrednem belőle.

Egy autó megy el mellettem, és még több víz zúdul a szélvédőre. Nézem, ahogy megint lecsorog, és eltűnik a motorháztető alatt.

Tutira nem álmodom. Minden túl élénk és részletes ahhoz, hogy ez egy álom legyen. Az álmok ködösek, és nem folynak át egyik pillanatból a következőbe, mint ahogy most minden történik.

Újra felveszem a lapokat, de minden egyes mondat után egyre nehezebb olvasni. Borzasztóan remeg a kezem. Képtelen vagyok koncentrálni, ahogy a következő oldalt pásztázom. Rájövök, hogy Silas tutira az én nevem, és Charlie valójában lány. Azon gondolkodom, vajon ő

tűnt-e el. Folytatom az olvasást, bár ösztönösen kételkedem abban, ami a levélben áll. És nem tudom, miért nem vagyok hajlandó elhinni, mert minden, amit olvasok, egyértelműen összevág azzal, hogy tényleg nem emlékszem semmire. Pusztán arról lehet szó, hogy ha felhagynék a kételkedéssel, azzal beismerném, hogy mindez lehetséges. A levél szerint negyedszerre veszítettem el a memóriámat.

A légzésem ugyanolyan rendszertelen, mint a motorháztetőre csöpögő eső kopogása. Bal kezemmel a tarkómat masszírozom, míg az utolsó bekezdést olvasom. Azt, amelyiket a jelek szerint alig tíz perccel ezelőtt írtam.

Charlie tegnap este beszállt egy taxiba a Bourbon Streeten, és azóta senki sem látta. Nem tud erről a levélről. Keresd meg! Ez a legfontosabb, először öt kell megtalálnod. Kérlek!

A levél utolsó néhány szava macskakaparás, alig olvasható, mintha versenyt futottam volna az idővel, amikor írtam. Gyorsabban száguldanak az információk az agyamban, mint ahogy a szívem ver a mellkasomban. Érzem, hogy pánikroham közeledik, vagy talán idegösszeomlás. Mindkét kezemmel megmarkolom a kormányt, és az orromon keresztül mélyen beszívom a levegőt. Nem tudom, miből gondolom, hogy ez majd megnyugtat. Elsőre nem is tűnik hatásosnak, de így ülök néhány percig, és azon merengek, amit megtudtam. *Bourbon Street, Charlie, a tesóm, a Rák, tarotjósítás, a tetkók, a fotózás iránti szenvedélyem.*

Miért nem tűnik egyik sem ismerősnek? Ez biztos csak valami tréfa. Nyilván valaki másról van szó. Nem lehetek Silas. Ha én lennék Silas, úgy éreznék, mint ő. Akkor nem lehetne ilyen óriási távolság köztem meg e között az ember között, aki állítólag vagyok.

Fogom a telefonomat, és megnyitom a fényképező appot. Előrehajolok, a hátam mögé nyúlok, áthúzom a pólómat a fejemen. Lefényképezem a hátam, majd visszahúzom a pólómat, és megnézem a képet.

Gyöngyök.

Fekete gyöngysor van a hátamra tetoválva, ahogy a levél mondja. – Basszus! – suttogom a képet nézve.

A gyomrom. Azt hiszem, mindjárt kidobom a...

Éppen időben nyitom ki a kocsiajtót. Bármit ettem is reggelire, most a földön figyel a lábam előtt. A ruhám átázik, ahogy itt ácsorgok az újabb adag rókára várva. Amikor azt gondolom, hogy a legrosszabbon már túlvagyok, visszamászom a kocsiba.

Ránézek az órára: 11.11.

Még mindig nem tudom, mit higgyek, de minél több idő telik el emlékek nélkül, annál jobban foglalkoztat a gondolat, hogy talán csak kicsivel több mint negyvenhét órám van, mielőtt újra megtörténik ugyanez.

Átnyúlok az ülésen, és kinyitom a kesztyűtartót. Nem tudom, mit keresek, de itt ülni és semmit sem csinálni időpocsékolásnak tűnik. Mindent kibállok, a forgalmi és a biztosítási papírokat félrelököm. Egy borítékot találok, rajta a nevünkkel. Egy másolat mindenből, amit az előbb olvastam. Folytatom a papírok átfőrtését, amíg észre nem veszek egy összehajtogatott lapot a kesztyűtartó mélyén. Az én nevem van rajta. Kinyitom, először az aláírásra pillantok. Egy levél Charlie-tól. Visszatérek a lap tetejére, és elkezdem olvasni.

Kedves Silas!

Ez nem egy szerelmes levél, oké? Tök mindegy, mennyire próbálsz győzködni magadat, hogy az, nem az. Mert én nem vagyok

olyan. Rühellem az ilyen csajokat, mindig annyira csöpögősek és gusztustalanok. Pfiuj!

Na mindegy, ez a levél nem arról szól, hogy mennyire oda vagyok érted, inkább arról, hogy mennyire nem voltam oda a hülye gesztusért, hogy narancslevet és gyógyszert hoztál, amikor a múlt héten beteg voltam. És minek kellett még az az üzenet is melléjük? Reméled, hogy jobban vagyok, és szeretsz? Pfff!

És rohadtul nem tetszik, hogy úgy csinálsz, mintha tudnál táncolni, pedig valójában úgy mozgasz, mint egy rozszant robot. Egyáltalán nem cuki, és még csak nem is vicces.

Ja, és amikor megcsókolsz, aztán elhúzódsz, és azt mondd, hogy szép vagyok? Na azt mocskosul nem bírom. Miért nem tudsz olyan lenni, mint az összes valamirevaló srác, aki semmibe veszi a csaját? Tök igazságtalan, hogy nekem ez jutott.

És ha már arról beszélünk, hogy mennyire el tudod cseszni a dolgokat, emlékszel, amikor a pomponedzésen meghúzódott a hátam? Erre te kihagytad David buliját, hogy megmasszírozd a hátam, és a Micsoda nő!-t nézd velem! Ez is egyértelmű jele volt annak, hogy mennyire nyomulós és önző tudsz lenni. Hogy merészelted, Silas?

Nem tűröm tovább, amit a barátaink előtt mondasz rólam. Amikor Abby cikizte a ruhám, és te közölted velem, hogy én egy szemeteszsákban is úgy néznék ki, mint egy modell, na az kicsapta a biztosítékot! Ennél jobban már csak az akasztott ki, hogy elvitted Janette-et a szemészhez, amikor folyton fájt a feje. Kapd már össze magad! Ez a törődés és gondoskodás nagyon nem vonzó.

Szóval csak azt akarom mondani, hogy semmivel sem szeretlek jobban, mint bárki mást ezen a bolygón. És minden egyes alkalommal, amikor meglátlak, nem szerelmet érzek, sokkal inkább

*hányingert. Aztán meg nagyon-nagyon visszataszító vagy. Össze-
rándul a gyomrom a makulátlan bőrödtől, és arra gondolok, hogy
édes istenem, mennyivel jobban nézne ki ez a csávó néhány mi-
tesszerrel meg csálé fogakkal. Igen, undorító vagy, Silas!*

Nem vagyok szerelmes.

Cseppet sem.

Soha, de soha.

Charlie

Az utolsó szavait bámulom, és párszor még újra elolvasom őket.

Nem vagyok szerelmes.

Cseppet sem.

Soha, de soha.

Charlie

Megfordítom a levelet, remélve, hogy a hátoldalán dátum is van. Semmit sem találok, ami utalna rá, hogy mikor írták. Ha ez a csaj ilyen leveleket írt nekem, akkor hogyan lehet igaz mindaz, amit a kapcsolatunk jelen helyzetéről olvastam? Nyilvánvalóan bele vagyok zúgva. Vagy legalábbis bele voltam.

Mi történt velünk?

Mi történt vele?

Összehajtom a levelet, és visszateszem oda, ahol találtam. Először oda megyek, ahol a papír szerint Charlie-ék háza van. Ha őt nem is találok otthon, talán az anyjától szerezhetek valami információt, vagy esetleg találhatok valamit, ami eddig elkerülte a figyelmünket.

A garázsajtó csukva van, amikor befordulok a kocsifelhajtójukra. Nem tudom megállapítani, van-e otthon valaki. A hely lepukkant.

Az útpadka mellett egy kuka hever, a szemét kiborult az útra. Egy macska turkál a zsákban. Amikor kiszállok az autóból, messzire iszkol. Miközben a bejárati ajtó felé tartok, körülnézek. Sehol senki, a szomszéd házak ablakai és ajtóit zárva vannak. Néhányszor kopogok, de semmi válasz.

Még egyszer utoljára körbepillantok, mielőtt lenyomom a kilincset. Az ajtót nem zárták kulcsra. Halkan benyitok.

A magunknak írt levelekben gyakran esik szó Charlie padlásáról, szóval ez az első hely, amit megkeresek. *Charlie padlása*. Előbb találkozem vele, mint a lánnyal. A folyosón nyitva találok az egyik ajtót. Besétálok, és egy üres hálószobát találok. Két ágy van – biztosan itt alszik Charlie és a testvére.

A gardróbhoz megyek, és a padlást keresve nézegetem a plafont. Ruhákat tolok félre, és valamilyen illat csapja meg az orrom. Az ő illata lehet? Virágos. Ismerősnek tűnik, de ez persze képtelenség. Ha nem emlékszem a lányra, akkor nem emlékezhetek az illatára sem. A gardrób szekrény polcait használom lépcsőnek, és felmászom.

Az egyetlen fény a padláson a szoba másik oldalán lévő ablakból jön. Ahhoz elég, hogy ne essek hasra, de azért nincs világos, úgyhogy előhúzó a telefonom, és megkeresem rajta a zseblámpa alkalmazást.

Megállok, és a megnyitott appot bámulom a telefonomon. *Honnan tudtam, hogy ott van?* Bárcsak lenne benne valami ráció, hogy miért emlékezünk egyes dolgokra, másokra pedig miért nem! Próbálok valami kapcsolatot találni az emlékek között, de hiába.

Össze kell húznom magam, mert a plafon túl alacsony, hogy állva elférjek. Továbbhaladok a szoba távoli sarkában lévő hevenyészett fekhely felé. Egy halom takaró párnákkal kibélelve.

Itt alszik?

Megborzongok a gondolatra, hogy valaki saját jószántából dekol egy ilyen elzárt helyen. Ez a csaj tutira valami magányos farkas.

Le kell hajolnom, hogy ne üsse be a fejem a tetőgerendába. Amikor elérek Charlie zugához, körülnézek. Egy rakás könyv hever a párnák mellett. Néhányat asztalnak használnak, bekeretezett fényképek állnak rajtuk.

Rengeteg könyv. Azon tűnődöm, vajon elolvasta-e mindegyiket, vagy csak vigasztalást lel a társaságukban. Talán arra használja őket, hogy elmeneküljön a valóságból. Hát, ahogy ez a hely kinéz, meg is tudom érteni.

Lehajolok, és felveszek egy könyvet. Fekete borítóján egy ház és egy lány mosódik egybe. Para. El nem bírom képzelni, hogy itt üldögéljek egyedül a sötétben, és ilyen könyveket olvasgassak.

Visszateszem a könyvet oda, ahol találtam, és a pillantásom a fal mellett álló cédrusládára téved. Nehéznek és öregnek látszik, mintha generációk óta öröklődne a családban. Odamegyek, és felnyitom a fedelét. Rengeteg üres borítójú könyv van benne. Felkapom a legfelsőt, és kinyitom.

2011. január 7. – július 15.

Átlapozom, és látom, hogy egy napló. A ládában van még legalább öt másik.

Biztosan szeret írni.

Körbekémlelek, párnákat és takarókat emelek fel. Keresek valamit, amibe betehetem a naplókat. Ha meg akarom találni ezt a lányt, tudnom kell, hova jár, milyen helyeken lehet, kiket ismerhet. Ebben remekül segíthetnek ezek az irományok.

Találok egy üres, koszlott hátizsákot a földön, pár lépésre tőlem. Fogom, és mindent belegyömöszölök. Nekiállok odébb taszigálni a

dolgokat, kirázom a könyveket, átnézek mindent, ami segíthet. A legkülönbélebb helyeken találok leveleket, néhány stóc fényképet, mindenféle cédulákat. Elviszek mindent, ami befér a táskába, és a lejárát felé indulok. Tudom, hogy a saját házunkban is van még néhány dolog, úgyhogy odamegyek, és átkutatom olyan gyorsan, ahogyan csak lehet.

Mikor odaérek a lejárathoz, először is ledobom a nyíláson a táskát. Hangos puffanással ér földet, mire összerezzenek, tudván, hogy csendesebbnek kéne lennem. Polcról polcra haladva lemászok, közben próbálok elképzelni Charlie-t, ahogy minden este fel-le mászkál ezeken a rögtönzött lépcsőkön. Elég tré élete lehet, ha saját jószántából menekül a padlásra. Amikor leérek, megragadom a hátizsákot, és felegyenesedem. A táskát a vállamra dobom, és elindulok az ajtó felé.

Lefagyok.

Nem tudom, mit tegyek, mert a rendőr, aki korábban a kocsim ablakán kopogtatott, most itt áll velem szemben.

A barátnőm házában tartózkodni törvénybe ütközik?

Egy nő tűnik fel a bejárati ajtóban a zсарu mögött. Kifestett szeméből örület árad. Mintha most kelt volna fel. A haja borzas, és még így néhány lépés távolságból is alkohol szaga érződik rajta.

– Mondtam, hogy fent van! – ordítja, és felém mutogat. – Épp ma reggel figyelmeztettem, hogy tartsa magát távol a házamtól, erre megint itt van!

Ma reggel?

Remek! Bárcsak megemlítettem volna ezt is a levélben!

– Silas – szólít meg a rendőr –, kijönnél velem?

Bólintok, és óvatosan teszek feléjük egy lépést. Nem úgy fest, hogy valami rosszat tettem, mivel a zсарu csak beszélni akar velem. Ha bármi bűnöm lenne, azonnal felolvasta volna a jogaimat.

– Tudja, hogy nem szabadna itt lennie, Grant! – kiabál a nő, közben a nappali felé hátrál a folyosón. – Tudja, mégis folyton visszajön. Fel akar bosszantani!

Ez a nő rühell engem. Nagyon. És az, hogy nem tudom, miért, még nehezebbé teszi, hogy egy gyors bocsánatkérésnél többel intézzem el, amit tettem vele.

– Laura – mondja a rendőr –, elbeszélgetek kint egy kicsit Silasszel, de meg kell nyugodnod, és félre kell állnod, hogy megtehessem.

A nő oldalra lép, és dühösen mered rám, ahogy elmegyünk mellette.

– Mindent megúszol, pont, mint az apád! – mondja.

Félrenézek, így nem látja rajtam, hogy zavarban vagyok. A táskámat a vállam fölött szorongatva követem Grant őrmestert kifelé.

Szerencsére az eső csillapodni kezd. Elsétálunk a kocsimig. Felém fordul, és fogalmam sincs, vajon képes lesz-e megválaszolni a kérdéseket, amiket épp feltenni szándékozik. Remélhetőleg nem lesznek túl konkrétak.

– Miért nem vagy suliban, Silas?

Összeszorítom a szám, és a válaszon agyalok.

– Én, ööö... – A rendőr válla fölött egy elhaladó kocsira pillantok.
– Charlie-t keresem.

Nem tudom, ezt kellett volna-e mondanom. Ha a zsaruknak nem szabad tudniuk Charlie eltűnéséről, akkor ezt nyilván tisztáztam volna a levélben.

De abban csak annyi állt, hogy tegyek meg minden tőlem telhető a megtalálása érdekében. Az első lépés akár az is lehetne, hogy bejelentem az eltűnését.

– Hogy érted, hogy keresed? Miért nincs az iskolában?

Megvontam a vállam.

– Nem tudom. Nem hívott telefonon, a testvére nem hallott róla, nem jött be ma a suliba. – A ház felé mutatok. – Az anyja láthatólag túl részeg hozzá, hogy észrevegye az eltűnését, szóval arra gondoltam, hogy megpróbálom én magam előkeríteni.

A rendőr oldalra billenti a fejét, inkább kíváncsiságból, mint az aggodalom miatt.

– Ki látta utoljára? És mikor?

Nyelek egyet, közben egyik lábamról a másikra állok. Próbálom felidézni, mi állt a levélben a tegnapi estéről.

– Én. Tegnap este. Vitakoztunk, és nem volt hajlandó velem hazajönni.

Grant őrmester elindul valaki felé, aki hátulról felénk közeledik. Megfordulok, és Charlie anyja áll a nyitott ajtóban. Átlép a küszöbön, ki az udvarra.

– Laura, tudod, hol van a lányod?

A nő a szemét forgatja.

– Ott van, ahol lennie kell. Az iskolában.

Grant őrmester továbbra sem veszi le a szemét Lauráról.

– Hazajött Charlie tegnap éjjel?

Laura rám pillant, majd visszafordítja tekintetét az őrmesterre.

– Persze hogy hazajött – válaszolja. A hangja elvékonyodik a mondat végére, mintha nem lenne biztos a dolgában.

– Hazudik! – tör ki belőlem.

Grant őrmester feltartja a kezét, hogy lecsendesítsen, közben még mindig Laurát kérdezetgi.

– Mikor ért haza?

A nőn zavarodottság látszik. Megvonja a vállát.

– Szobafogságot kapott, mert lógott az iskolából. Azt hiszem, fent volt a padlásán.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Most rajtam a sor, hogy a szememet forgassam.

– De hát nem is jött haza! – emelem fel a hangomat. – Ez a nő nyilvánvalóan annyira leitta magát, hogy fogalma sincs, a saját lánya itthon volt-e egyáltalán!

Laura közelebb lép, és az öklével kezdi el ütni a karomat meg a mellkasomat.

– Takarodj a házamból, te szemétláda! – üvölti.

Az őrmester megragadja a karjánál fogva, és tekintetét a kocsim felé fordítja.

– Utoljára mondom, Nash. Menj vissza az iskolába!

Laura rúgkapál a karjaiban, próbálja kiszabadítani magát. A rendőr egy pillanatra sem zökken ki a nyugalmából, tartja tovább szorosán, mintha semmi különös nem történt volna. Eltűnődöm, vajon a nő máskor is kihívta-e már a zsarukat.

– Mi van Charlie-val? Fel nem foghatom, miért nem aggódik érte más is. Még a tulajdon anyja sem.

– Talán tényleg az iskolában van, ahogy az édesanyja mondja – találgat a rendőr. – Mindenesetre a meccsen biztos felbukkan. Majd ott beszélünk.

Bólintok, de pontosan tudom, ahogy nem megyek vissza a suliba. Fogom a Charlie titkaival teli táskát, és egyenesen hazasietek, hogy kiderítsem, amit még lehet.